

DE PARABEL VAN DE ZWANEN

Op een klein meeraan het andere
eind van de wereld, woonden
twee zwanen. Zoals alle zwanen
bestedden zij ruim driekwart van de dag nauwlettend kijkend
naar zichzelf in het attente water, terwijl
wat overbleef aan tijd naar de geliefde andere
ging. Zo
danken zij hun faam als minnaars
vooral aan narcisme, wat weinig
tijd laat voor
meer gewoon plezier. Maar
het lot had andere plannen: na tien jaar kwamen zij
terecht in slijmerig water; wat ook het vuil mocht zijn, het
bleef aan het kleed van het mannetje hangen, meteen
werden zijn veren grijs; en tegelijk
werd ook het ware doel van zijn
buigzame hals duidelijk. Zoveel
beweging op het uitgestrekte meer, zoveel
had hij gemist! Vroeg of laat in een lang
leven samen, komt elk paar onverwachts iets tegen
zoals dit, een of ander
drama dat tot onheil
leidt. Dit
gebeurt niet zomaar zonder reden: de liefde
wordt op de proef gesteld en vraagt om
nieuwe formulering van haar complexiteit.
Aldus kwam aan het licht dat beiden, man en vrouw,
niet voeren onder dezelfde vlag: waar
hij geloofde dat liefde

was wat iemand voelde in zijn hart
geloofde zij
liefde was wat iemand deed. Maar dit is geen
simpel verhaal over de onbetrouwbare aard
van de man, waarbij de vage definitie van zuiverheid
bij zwanen dienst doet als bewijs. Het is
een relaas over arglist en naïviteit. Tien jaar lang
sloeg de vrouw de man nauwkeurig gade; zij stoeide met haar vrijers
wanneer hij sliep of wanneer hij
genoeglijk verdiept was in het water,
terwijl de impulsieve man
zich gewoon gedroeg, volgens
de grillen van het ogenblik. Op het modderachtig water
kibbelden zij nog wat, in het langzaam wijkend licht,
tot het gekibbel geleidelijk
aan onverstaaanbaar werd
deel van hun lied
enige tijd nadien.

Willy Martin, vertaling van Louise Glück, Parable of the Swans (Meadowlands, 1996), oktober 2020